

J. Koelewijn

Meditaties 2014

Inhoud

Genade op genade	2
Ik heb geen tijd	3
De hemel en het uitspansel	4
De wind	5
Genezing... maar hoe?	7
Voor Mijn liefde	8
Ons dagelijks brood	9
De leeuwerik	10
Moeder, moederliefde	11
Opgewekt en opgestaan	12
Gij zijt met mij	13

Een week geleden, kregen we nog deze meditatie van Koos Koelewijn. Na een kort ziekbed is hij afgelopen nacht ontslapen. Hij is nu bij zijn geliefde Heiland. Oost-Souburg, 14 november 2014.

Genade op genade

Het woord dat elke moeite doet verdwijnen, alle misverstanden overbruggen kan, het woord dat ons de hemel ontsluit, en ons alle teleurstellingen op aarde laat vergeten, is het woordje genade. Als je Gods oneindige genade hebt ervaren, toen al je schuld tegenover een heilig God op je afkwam en je ondanks dat toch knielen mag bij het kruis.

Hoewel, God wordt daar bij het kruis toch gezien als heilige Rechter. Want er was er Één die stierf voor mijn zonden en om mij een zondaar het leven te geven. Na het knielen bij het kruis mag je Gods Zoon de eer toebrengen die Hem zo toekomt. Hij is de Verzoener en Middelaar! Je mag het uitspreken, het uit jubelen:

*“Alle roem is uitgesloten,
onverdiende zalig’heen,
heb ik van mijn God genoten,
ik roem in vrije gunst alleen”.*

Vrije gunst! Dat is de genade, die de schuld vergeeft en die de zondaar aan Gods hart verheft, hem opneemt in Gods Vaderhuis. Dat is niet ontvangen naar *recht* maar naar onverdiende *goedheid*. Dat is goddelijk ontfermen, goddelijk erbarmen. Maar het is meer. Het is een niet handelen overeenkomstig onze zonden en tekortkomingen, maar het is een Zich neerbuigen van de grote God tot het nietige schepsel.

“Begenadigd in de Geliefde” (Ef. 1:6). Dit kan ook worden vertaald door: *“aangenaam gemaakt in de Geliefde”*. *“Indien ik genade gevonden heb in Uw ogen”* wil zoveel zeggen als: *“indien het U behaagt mij te ontvangen en aan te horen”*. De Bijbel spreekt over genade voor verloren zondaren die met berouw en belijdenis tot de Heere gaan. Zij komen zo door bekering, wedergeboorte en geloof in verbinding met God. Zij krijgen deel aan die genade en worden opgericht bij struikelingen. Genade Gods zo rijk en vrij! Laat wij toch op die genade hopen en bij die genade leven; die genade vasthouden; bij die genade blijven; in die genade roemen; in die overvloed van genade ons verheugen en in die genade opgroeien. Want ze is een gift, een gave van God aan de nederige. We hebben ze nodig om voor God te verschijnen, nodig om gered te worden, nodig om tot God terug te keren. We genade nodig om Hem te dienen en toegang tot het geloof, zodat we

omgeven zijn met Gods gunst en goedheid. Leven als in een genade-huis met het mooie, vertroostende en veelzeggende opschrift: “*Mijn genade is u genoeg*”.

*In Uw genade wil ik roemen,
die zondaars zalig maakt en vrij.
Uw liefde onuitputt'lijk noemen,
want wie, o God, heeft lief als Gij?
Genade brengt van boze wegen
de zondaar naar des Heilands kruis;
en U komt hem in liefde tegen,
als kwam een een'ge zoon naar huis.*

Arnhem, 2 november 2014

Ik heb geen tijd

Tijd! Ze is ons gegeven! Het is onze verantwoording wat we er mee doen! We leven in een tijd waarin we maar zo weinig tijd lijken te hebben. Ook nu, ook vandaag. Tijd, ze is ons gegeven om te genieten. Te genieten van de Schepper, de schepping, van elkaar en van zoveel andere dingen. Hoe kunnen we toch genieten van de natuur! Al heel vroeg dit jaar in maart, kregen we stralend mooi weer met elke dag prachtige blauwe luchten. Zeker, daarna ook veel regen en sombere leegheid en veel tegenslag op de landerijen. Nu gaan we alweer herfsttinten zien, schitterend! Laten we toch tijd nemen om van al die mooie dingen om ons heen te genieten. En wat kunnen ook de wolkenluchten mooi zijn!

Tijd. Het lijkt altijd wel tekort! Maar is het niet altijd zo geweest? Pas vond ik een oud rijmpje over de tijd: *Ik heb geen tijd - 't is gauw gezeid - verdeel uw tijd - met wijs beleid - dan hebt u tijd!* Het is zo waar, wijs beleid hebben we zo nodig. Tijd, het heeft ons mensen altijd al bezig gehouden. De wijze Salomo mocht er over schrijven in Prediker 3. Overal is een tijd voor. En dat is zeker; de Heere heeft ieder ding schoon gemaakt op zijn tijd.

Tijd. De Heere heeft ons die gegeven, kunnen wij dan zeggen; ik heb geen tijd? Als God nu eens besloten had, dat Hij geen tijd zo zou hebben om Zich met deze schuldige mensheid bezig te houden, wat zou er dan van ons geworden zijn? Maar Hij heeft de tijd genomen om Zijn Zoon, Jezus Christus te sturen op deze aarde, onder de mensen te leven en zelfs voor ons, altijd opgejaagde mensen, te sterven.

Drie uur hing Hij daar aan een kruis genageld, duisternis, verlaten eenzaam. Drie uur, dat is lang, heel lang. Ja, als ik daaraan dénk, dat Zijn werk op het kruis zo persoonlijk voor mij is, zou ik dan niet veel meer tijd nemen om Hem te danken, om mijn naaste lief te hebben, om hem van de Heere Jezus te vertellen? Een gebaar, een woord, een glimlach kunnen een ander de levensvreugde teruggeven. Liefde, medeleven, wie heeft daar nooit behoefte aan gehad? Zullen wij dan altijd door blijven rennen tot ons lichaam het begeeft, tot schade van onze ziel?

Tijd. We hebben het van de Heere gekregen. Het is nog genadetijd. Er is een tijd om te leven en er is een tijd om te sterven. Neem toch de tijd om te knielen. Neem tijd om erover na te denken. Neem tijd om uw schuld te belijden, om u te bekeren. Neem tijd om te danken, ja, om te danken! Dan mag al uw tijd voor de Heere zijn!

Arnhem, 07-09-2014

De hemel en het uitspansel

De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk.

De sterrenwereld maakt ons zo heel klein tegenover het grote onbegrepen heelal. Maar die onbegrepen schepping heeft een Schepper. En elk mens, waar hij ook is op deze aarde kan aan de schepping zien, dat er een schepper is. God is er. Er is Één die alles doorziet en voor Wie niets raadselachtig is. Hij heeft alles in het aanzien heeft geroepen. En zo ver wij hier beneden van de raadselen van het heelal afstaan, zo ver staat God erboven!

Wonderen van de schepping. God Zelf houdt aan Job de wonderen van de schepping voor om hem te leren, dat het dwaasheid is, met de Almachtige te willen twisten: “Waar was u toen Ik de aarde grondveste ... kunt u de banden van het zeven gesternte vastbinden, of de ketenen van de Orion losmaken? ... Heeft de regen een Vader?” Zo komen wij door de aanschouwing van het heelal tot het besef van de plaats die ons betaamt tegenover het Goddelijk Wezen, tot het inzicht, dat Gods gedachten hoger zijn dan onze gedachten; tot het bewustzijn van onze eigen nietigheid.

Maar de sterrenhemel leert ons meer. De Schepper heeft in het geschapene Zijn gedachten uitgedrukt, en wel in een taal, die voor de mens verstaanbaar is. Geen

spraak en geen woorden zijn er waar hun stem niet wordt gehoord. Psalm 19 leert het ons zo kostelijk.

De hemelen vertellen de eer van God. De sterrenhemel een wereld van lichten en wordt de Heere God niet genoemd de Vader van de lichten? Het is een wereld van grote schoonheid, een kenmerk van *alles* wat God schiep. Het is een wereld van absolute wetmatigheid, van Hem van wie we weten, dat er in Hem geen verandering is of schaduw van omkering. Als u zich in stille aandacht wijdt aan het beschouwen van de nachtelijke sterrenhemel kunt u daarin Gods grootheid en heiligheid ervaren op een wijze, die niet onder woorden te brengen is.

De wonderen van het heelal vertellen het ons. God spreekt in Zijn Woord tot ons, De prediking van Zijn grootheid en van onze onmacht is voor hen, die Christus hebben leren kennen toch zo'n rijke genade. We zien Gods neerbuigende liefde en we zien naar boven waar Christus is. Die verzoening aanbracht aan een ieder die in Hem gelooft. Hij Zelf haalt ons naar boven!

*Boven de sterren daar zal het eens lichten.
Daar wordt uw hopen verlangend voldaan.
Daar zal het lijden des harten eens zwichten.
Daar zal de vreugde voor eeuwig bestaan!*

Arnhem, 26-09-2014

De wind

Eens voeren we mee met een groot passagiersschip over de Zeeuwse stromen. Het Veerse meer. "Het is windkracht 5", zei de kapitein. Toch wel een stevige bries. Maar het was kostelijk op het water! Je denkt na over de wind. De wind, kan ontzagwekkend zijn. De wind, vanwaar komt zij en waar gaat zij heen? Dit zijn vergeefse vragen, door zijn krachtige adem meegevoerd en verstrooid! Ze is onzichtbaar, geweldige en altijd aanwezig. Hoog, hoog boven de aarde, om de lendenen van de bergen worstelt, woelt en geselt zij. Door rotsspleten en spelonken waart ze rond met snerpend geloei; in de diepe afgrond gromt ze, in de eenzame woestijn, waar geen ander geluid gehoord wordt dan het hare. Ze drijft het zand op hopen. Door de wildernis wandelt zij met luidruchtig geweld. De onmetelijke zee

is hij niet groter dan zij? Nee, het is haar ontzagwekkende speelgenoot, haar woedende bestrijder!

De wind, de onafhankelijke, ze waait waarheen ze wil. Als je haar uit het oosten verwacht, verheft ze zich in het noorden. Als je denkt, dat ze sluimert in het zuiden, zie, ze staat op in het westen. Hoe snel staat komt ze opzetten, ijzingwekkend is haar kreet. Hoe onweerstaanbaar haar aanval! Ze is sterk, soms speels en dartel, maar o wee! Als het haar ernst is dan is haar triomf verzekerd. Wanneer ze zich opheft als een bezetene, dol van woede en bruisend van toorn. Dit maakten we in de stormvloed mee in 1953. We konden alleen maar roepen: "Heere behoed ons, wij vergaan".

Het is de krachtige stem van de natuur, de stem van God, de stem van de Almachtige. Duisternis zweefde over de afgrond (Gen.1). Alles stil en levenloos. Toen ging er een krachtig vruchtbaarmakend geruis over de diepte. Het was de adem van God. Door Zijn scheppende kracht, bracht Hij orde en leven! In het suizen van de avondwind, behaagde het de Heere God, de eerste zoon uit het stof te laten verschijnen. Hij schiep de mens.

Uit de wervelwind sprak Hij tot Job, leerde Hij hem sidderen voor de grootheid van Zijn macht. Kunnen wij dit plechtig gedruis horen? Zo'n zelfde gedruis vervulde het gebouw waar de discipelen bijeen zaten op de Pinksterdag. Het was Gods Geest, die op aarde neerdaalde in het ruisen van een geweldig voortgedreven wind.

Als we denken aan de prachtige zomeravond genietend op de bank bij het huis. Het was warm en drukkend geweest, veel gezweeten. Je zag de zon ondergaan te midden van het schoonste purper. Alles was stil. Maar daar was een zacht gerucht, het suizen van een lieflijk koelte. Een stem van liefde! Van de liefde van God. Zo ruiste de wind in de oren van de profeet op de top van de Horeb. Hij stond daar en wachtte op de Heere. Al deze verschijningen van de wind gingen Elia voorbij. Maar hij zag God er niet eerste, maar wel in die zachte koelte. Dit staat in de Bijbel!

Als stormachtige winden over de aarde gaan en je in angst bent voor van wat er allemaal op de levens zeeën gaat gebeuren, vertrouw dan op de Heere. Op de liefde van God die in stilte tot ons komt. Een liefde die nooit sluimert.

" Vrees niet, geloof alleen".

Arnhem, 4-09-2014

Genezing... maar hoe?

De hele wereld is ziek. Het milieu en onze weefwereld zijn verziekt... Wat een haat is er in deze wereld, in Europa, in het Midden-Oosten. Hoe komt dit alles toch? Omdat men zegt: "De mens is in principe goed, gezond van binnen". En dat is niet waar. Elke genezing begint met het stellen van de juiste diagnose. En dan moeten we allemaal beginnen te erkennen, ik ben ziek, ik ben verziekt. Mijn innerlijke neigingen zijn egoïstisch, en op mijn eigen IK ingesteld.

Ben je niet gelukkig? Hoe komt dat? Je hebt een schuldgevoel. Tegenover God en de mensen. Velen proberen dit weg te praten, maar dat helpt niet. Dr. Lukas uit de Bijbel, wijst op de Heere Jezus, die de Enige is die je volkomen gelukkig en innerlijk gezond kan maken! Hij is de Zoon van God die uit de hemel kwam en Mens werd, om ons (u en jou en mij) te kunnen helpen. Dat kan niet met een geneesmiddeltje. Daarvoor moest Hij sterven, om met Zijn bloed onze schuld, onze zonden bij God te kunnen uitwissen. Voor iedereen die Hem leert kennen als Redder, wordt Hij de grote Persoonlijke Vriend, die de eenzaamheid verdrijft, en een Gids wordt voor het leven van elke dag, het leven op de weg naar de eeuwige heerlijkheid.

In de Bijbel is Lukas één van de vier Evangelisten die een levensbeschrijving mocht maken van de Heere Jezus. Met nog andere boeken en brieven is dat gebundeld tot het Nieuwe Testament, het tweede deel van de Bijbel.

In het eerste deel, het Oude Testament, wordt beschreven de schepping van de aarde en van de mens; hoe alles in de greep van de zonde is gekomen; ook de mens. We lezen het ontstaan van het volk Israël door God uitverkoren tot Zijn volk. Maar alle mensen en ook dat volk hebben God de rug toegekeerd. Zo raakte alles verloren in zonde en schuld.

Dan in het Nieuwe Testament komt de Heere Jezus Christus, om de redding van God aan te bieden. Toch wordt ook Hij verworpen en gekruisigd. Maar Hij is opgestaan en naar de hemel gevaren. Nu kan God op grond van de dood van Christus doorgaan en aan elk mens die wil, de verlossing en redding schenken.

Dokter Lukas beschrijft eerst de geboorte van de voorloper van Christus, daarna komt in hoofdstuk 2 het verhaal van Christus geboorte, en verder over Zijn leven en sterven. In zijn volgende boek, de Handelingen, vertelt Lukas hoe, hoewel hij arts was, de apostel Paulus op diens reizen vergezelt, als die het Evangelie, Gods blijde boodschap, op grote reizen door Azië en Europa gaat doorgeven, en hoe daardoor in veel plaatsen een gemeente ontstaat. Later schrijft Paulus aan die gemeenten Brieven over de leer van Christus. De toekomst wordt ons onthuld in het laatste boek van de Bijbel; "De openbaring van Jezus Christus". Lees toch de Bijbel, het zijn Woorden voor nu en van eeuwig leven.

Voor Mijn liefde

„Voor mijn liefde staan ze Mij tegen” Zo lezen we in Psalm 109 : 4 De mededelingen in de Evangeliën over het leven en sterven van onze geliefde Heere en Heiland bevatten maar weinig aanwijzingen over Zijn gevoelens in de verschillende omstandigheden waarin Hij heeft geleefd. Maar in verscheidene Psalmen die profetisch naar Christus wijzen, onthult de Heilige Geest ons iets van de gevoelens van onze Heiland. Verdriet en tranen hoorden bij het dagelijks leven van onze Verlosser. Overal waar Hij ging, kwam Hij de zonde met haar gevolgen tegen. Er was geen enkel mens die er niet aan onderworpen was. Wat een pijn en smart voor Hem als Schepper die de mens naar Zijn beeld en gelijkenis had geschapen.

De verschrikkelijke gebeurtenissen in de wereld grijpen je aan. Waar gaat dit heen? Denken we aan de voortdurende oorlog in het Midden Oosten. De haat, het neerschieten van een vliegtuig met totaal onschuldige mensen. Die verachting die men dan heeft voor de slachtoffers. Hoe wreed. Wij mensen zijn toch op aarde gesteld om elkander te helpen? Er is maar één ding wat wij ten diepste moeten uitroepen: “wij hebben gezondigd”. Maar dan ook met berouw tot de Heere Gods gaan en luisteren naar liefdevolle stem oproep tot behoud. Hij geeft echt vrede en rust. En spoedig komt de Heere Jezus. Allen die Hem verwachten zien verlangend naar Hem uit!

Toen de Heiland op aarde was, bedroefde het de Heiland, dat de mensen Hem niet wilden. Hij, Die uit de hemel gekomen was om hen de liefde van God te openbaren en te brengen. Hij ging rond, goedgevoelend en allen genezend die door de duivel waren overweldigd. Hoe bedroefd was Zijn hart als Hij dacht aan Zijn verwerping.

In het Nieuwe Testament worden maar drie gebeurtenissen vermeld waarbij Christus heeft gehuild; bij het graf van Lazarus, over de stad Jeruzalem en in de hof Gethsemané. Maar volgens de Psalmen hebben tranen tot Zijn dagelijkse leven behoord. Ongetwijfeld heeft Hij vaak in het verborgene voor God geweend, als Hij aan het oordeel dacht dat ten gevolge van Zijn kruisiging, Zijn volk en alle mensen op aarde zou treffen die niet in Hem zouden geloven. Laten we in deze laatste moeilijke dagen maar veel met de Heere Jezus bezig zijn. met Zijn lijden, Zijn

liefde voor ons. We zullen Hem meer liefhebben, Hem meer aanbidden. Meer verlangend naar Hem uitzien, onze Zaligmaker en Verlosser!

Arnhem, 30 juli 2014

Ons dagelijks brood

Wij, vandaag, leven midden in de zegeningen en het dringt zo weinig tot ons door, dat alles van God komt! Indien de Vader Zijn hand van ons aftrekken zou, wat zou er van ons worden, Maar onze God is de Getrouwe. Hij trekt Zijn hand niet van ons af. Wij hoeven op niets of niemand ons vertrouwen te stellen. Hij heeft alles in Zijn hand en kan alles gebruiken in Zijn dienst. Maar Hij, en Hij alleen is de Bron. Van Hem, de Vader der lichten, schrijft Jakobus, dalen alle goede gaven af. Bij Hem is geen verandering of schaduw van omkering. Hij is de God van Elia, van de beek Krit, van de raven die 's morgens brood en vlees brachten aan de profeet. Hij is de God van de weduwe, die haar laatste handvol meel bakte tot een koek voor de man Gods.

Ons dagelijks brood. Het is voor ons zo gewoon. We maakten de hongerwinter mee 1944-1945, haast 70 jaar geleden. Hongersnood in Holland. Het gebeurde. Ik woonde toen in Katwijk, een groot dorp, er was toch nog wat meer eten dan in de steden. Ik zag mensen uit de stad, jong en oud, alles afliepen om maar een beetje eten. Brood, je kreeg een bon voor 4 ons in de week, maar dikwijls was het er niet. Toen kwam via het rode kruis Zweeds wittebrood! Voor ieder, klein een groot brood van 8 ons! Op bestemde tijd mocht dit gehaald worden. Vader ging zelf de broden halen. Zo'n grote tas was er niet in huis. 'k Zie nog dat moeder een wit kussensloop mee gaf en dat vader terug kwam met 9 kostelijke, prachtige wittebroden! Zoiets vergeet je niet.

Ons dagelijks brood. Wij leven nu in een land van overdaad en overvloed. Maar in veel landen is er honger, zo'n tekort aan het dagelijks brood. Waar is dan nu de wijsheid van Jozef (Gen. 41)? Jozef zorgde en bewaarde en deelde! En voor de gehele toenmalige wereld was er brood. Als de mensen tot de koning kwamen, zei hij alleen: 'ga tot Jozef'. Door zijn grote wijsheid zorgde hij.

Als je nu hoort en leest van honger en gebrek, dan is er zo'n verlangen in je hart naar de 'Jozef, de Redder van de wereld', die recht zal doen en al de mensen brood geeft. Dan zal echt de bede verhoort worden om ons dagelijks brood. De Heere God wil, ons ook nu leren, jong en oud, geheel afhankelijk van Hem te zijn.

Weinige zaadkorrels in de herfst of in het vroege voorjaar nu, in de zomer, wuivende korenvelden. Gouden zaad en akkers. Straks het gouden voedsel op onze tafels. Het wonder van het dagelijks brood.

Arnhem, 4 juli 2014

De leeuwerik

Hoe kan een vogel die zo hemelhoog vliegt, zo laag zijn nestje bouwen? De leeuwerik, vrolijk hoog opstijgend, jubelend! Altijd zomaar in de grond bouwen ze hun nestje. De leeuwerik stijgt zingend van het nest en vertelt al jubelend van haar vertrouwen in de Schepper! Maar hoe komt het toch, dat juist deze vogels, die zo jubelend hoog de hemel invliegen, hun nest maken zo laag als het maar kan? Zijn niet die arme - nee rijke - leeuwerikken niet het beeld van de arme - nee rijke - kinderen van God? Zo laag op deze aarde, met zijn moeite en verdriet, maar dan te mogen opstijgen, jubelend vol verwachting en vreugdevol! Zoals de jubelzang van de leeuwerik anderen opwekt, zo wekken de gelukkige kinderen van God omhoog te zien, daar is de Heere Jezus!

Gaat alles in de natuur niet omhoog? De bijen vliegen uit hun korf omhoog, de slak zelfs klimt, met huis en al op de muur omhoog, de duif, de koekoek, de valk, de arend alles trekt naar boven. Ook het gras en de bloemen. Ook de kinderen van God. Waar hun schat is, daar is hun hart; in de hemel. Dagelijks ondervinden zij, dat zij hun woning op aarde hebben, te midden van moeite en zonde. Maar zij vliegen telkens weer omhoog, hun jubeltonend zingend, omdat zij God eren, die ze met volle bewustzijn en in zijn liefde toebehoren. Eenmaal zullen zij met ziel en lichaam ten hemel varen. Ze zijn nu reeds met hun hart hoog in de hemel. Voor de wereld zijn ze arm, maar ze zijn rijk en gelukkig, hun jubelend opstijgende gedachten en liederen getuigen daarvan, Daarom is de leeuwerik zo'n mooi beeld, laag wonend, maar jubelend opstijgend.

Maar oneindig maal hoger dan de vogels zijn dan onze gedachten. In het hemels paradijs! Daar is de Heere Jezus. Daar mogen Gods kinderen al wandelen zoals Paulus dat schrijft aan de Filippenzen: *"Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten onze Heere Jezus Christus"* (Fil. 3:20). Ook al komen wij telkens weer op aarde, waar onze woning, ons werk is, kunnen wij nu al steeds jubelend opstijgen! En al kan er veel komen wat ons terneerdrukken kan. Uiteindelijk in de hemel is mijn hart! Mijn hart dat

triumfzangen zingt. Mijn hart, dat altijd jong blijft en fris, omdat het vernieuwd wordt door hemelvaart, door het verlangen naar de Heere Jezus.

Arnhem, 23 mei 2014

Moeder, moederliefde

Moederliefde, je kunt haar niet beschrijven, niet ontleden. In taal kun je die niet beschrijven. Moederliefde is alleen maar te genieten! Vroeger als moeder ziek was, ernstig ziek, dan was je als kind ongerust en verdrietig. Je ging naar vader, naar opoe en dat was goed. Maar moeder... haar kon je niet missen. Wat een vreugde in ons kleine huisje als moeder weer beter werd, weer tussen haar kinderen aan tafel mocht zitten. Dan was het feest, maar zonder bloemen en zonder lekkernijen. Hier was weer de rijkdom van moeder. De rijkdom van het kinderhart, dat moeder kende! Je mocht aan moedersschoot luisteren naar wat moeder uitstraalde. Naar de taal zonder woorden, de moedertaal. De ogetaal die als een licht straalde in het kinderleven. En bij het groter worden, groeide die liefde. Moederliefde altijd weer bereid om te vervullen, te zegenen. Hoe meer ze gaf, hoe meer ze geven wilde en hoe meer ze scheen over te houden.

Moederliefde, je wilt er wel van schrijven, over spreken, het lukt je niet want ze is alleen maar te genieten. Een hart zo trouw als het hart van moeder is er niet. Moederliefde het komt uit de hemel, dat was nooit uit de aarde voortgekomen. Daarom kunnen wij, grote mensen, ons lot zo rustig in de handen van de Heere God geven, aan Hem die een moeder schiep. Diezelfde God heeft het eens met onuitwisbare letters in steen en daarna in gewetens van mensen laten schrijven: "Eert uw vader en uw moeder". Geen woord heeft Hij ervan teruggenomen geen woord!

Moederdag ook in het jaar 2014 en zij blijft! Met gouden letters moet het geschreven worden; er zijn geen grotere heldinnen dan biddende moeders! Wie zal beschrijven de zorgen, de bemoeienissen, de biddende waakzaamheid van gelovige moeders? In ben blij dat er weer een Moederdag is. Er verdwijnt zoveel in onze dagen, maar Moederdag blijft, omdat moederliefde zo warm is. Moeder.... Die naam is de historie van liefde. Van echte liefde, van onvermengde liefde die niet verduisterd wordt door jaloezie, waakzaam is en die het kinderleven verlicht. Een rijkdom die je hele leven bij blijft. Of je moeder nu een eenvoudig mutsje droeg of een gouden kroon.

Moederliefde; ze is een straal uit de bundel van Gods liefde. In zijn genade en wijsheid gaf Hij ze ons. Laat er dan dank in onze harten zijn en niet alleen op moederdag.

Arnhem, 1 mei 2014

Opgewekt en opgestaan

Pasen vieren met eieren en een paashaas en dan is het weer voorbij. Velen bezitten niet meer dan dat aan Pasen. Maar weinigen beseffen de enorme rijkdom van wat ze zingen:

*Nu vangt het nieuwe leven aan,
de Zoon van God is opgestaan!
Hij rees uit het graf door eigen kracht,
want Hij is God bekleedt met macht!*

Wat is de genade van God groot. Zo groot dat Hij Christus heeft “overgeleverd om onze zonden”. Maar de genade van God nog verder. Na de kruisdood volgt de opstanding. Een dode die zelf opstaat, inderdaad dat is bij mensen onmogelijk. Maar alleen wie dat gelooft een christen. Dan hebt u ook na Pasen een God die machtiger is dan de dood en duivel. Kunt u zeggen: ‘Dat is mijn God’? Hebt u ook Zijn machtige hand ervaren in moeilijke omstandigheden?

Hij is opgestaan omdat Hij God is, tegelijk is Hij - omdat Hij Mens is - opgewekt door de Vader. En dat te mogen geloven is net zo groot.

God laat ons zien, dat Hij het werk van de verlossing, dat Christus aan het kruis volbracht heeft, als voldoende aanvaard heeft en bewijst dat door Hem op te wekken. En wij mogen dat dan ook met dankbaarheid aanvaarden. De Mens, die de volmaakte mens geweest was, heeft dat grote werk *voor* God en in *opdracht* van God, volkomen volbracht. God heeft Hem niet in de dood gelaten. De hoogste plaats is voor Hem bestemd. Hij had het eeuwige leven voor de Zijnen verworven, dus moest Hij de Eerstgeborene zijn, om als de Levende, aan een ieder die in Hem gelooft, het eeuwige leven mee te delen. Hij had de prijs voor Zijn bruid(de gemeente) betaald, dus mag Hij die ontvangen, en vanaf de pinksterdag aan Zijn gemeente gaan bouwen.

Nu kunnen we begrijpen wat eerst erg vreemd klinkt in Romeinen 8:34. *“Die gestorven is, ja wat méér is, die ook opgewekt is!”* Wie geen Christus heeft die opgewekt is, is ook niet rechtvaardig gemaakt (Rom. 4:25) .

Wie dat wel gelooft, die mag Hem ook elk ogenblik verwachten (1 Tess. 4:14-18).

Arnhem, 18 april 2014

Gij zijt met mij

Op onze reis door het leven hebben we verschillende pleisterplaatsen. Soms vol vreugde, soms vol bloemen. Geweldig als je daar een poos mag blijven! Maar de reis gaat verder door soms woeste streken en soms door donkere tunnels. Plotseling verdwijnt dan de liefelijke zonneschijn met het lachende landschap. Het wordt donker.

Wie kent dat niet? David kon er over meespreken. Hij heeft in zijn jonge en latere leven veel donkere dalen leren kennen. In het begin waakte over zijn schapen, en versloeg beer of leeuw. Later moest hij vluchten voor Saul. Ja, veel donkere dalen moest hij betreden. Bijvoorbeeld toen hij zich voor Absalom - zijn eigen zoon - in veiligheid moest stellen. De ontroonde koning ging over de beek Kidron. Dat dal was donker. Maar toch heeft hij in die donkere tijden van zijn leven, heerlijke ervaringen opgedaan. Het geloofswoord dat hij in zijn jeugd bij de schapen heeft gedicht, was een levenservaring geworden. *“Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij”*.

In ons leven zijn er soms dalen van smart en tranen. Maar je moet er niet aan denken, in het donkere dal te zijn, en geen Heiland hebben. Gods kinderen mogen zich geborgen weten in moeilijke tijden! Op wonderlijke wijze ondervinden zij dan juist vaak: *“Gij zijt met mij”*. De psalmist spreekt eerst in de derde persoon van de Herder.

Hij troost mij. Hij leidt mij. Hij verkwikt mij. Maar in de moeilijke tijden, in het donkere dal, gebruikt hij niet meer: *“Hij”* maar *“Gij”*. *“Gij zijt met mij”*. Daarmee merkt hij op hoe goed en liefdevol de Heer is. De Heer is dicht aan Zijn zijde. Het is alsof hij *naast* de Herder loopt, in het donker voelt hij Zijn hand. *“Gij zijt met mij”*.

In donkere tijden heb je een Herder nodig. Als steun en houvast. Daarom leg uw leven toch in Zijn hand. Het is zo'n ernstige tijd, als ik u smeken mag, zorg er bijtijds voor, dat in donkere dagen, u Zijn sterke arm kent, waarop u leunen kunt! Stel niet uit, maar bedenk bijtijds wat tot uw vrede kan dienen, opdat u in droeve dingen, in smart en beproevingen, u het met David kunt zeggen: 'ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij'.

*Gij trouwe Heer
Gij zijt mijn Goede Herder!
Uw sterke hand
Geleidt mij altijd verder
Op 't donker pad in 't vreemde land.*

Arnhem, 24 maart 2014

Oude Sporen 2014

